

Твърде скоро Стефанъ билъ затворенъ въ тулченската темница. Когато билъ пуснатъ, то направилъ едно голѣмо престѣпление, и билъ принуденъ да побѣгне въ Ромжния. Въ Ромжния той живѣлъ твърде кратко време, и въ 1862 г. дошѣлъ въ Сърбия, защото е мислилъ, че е настанало вече онова време, за да помогне и той на своето отечество и свобода, Той са записалъ самоводецъ въ четата на Раковски. Послѣ бомбардировката на Бѣлградъ множество наши бѣлгарчета бѣха отишли въ Сърбия, защото сѣ мислѣле, че ще да бѣде нѣщо; но иностранныте сили удушиха сѣрбското възстание, и Караджата билъ принуденъ да са вѣрне въ Влашко. Когато азъ испроводихъ, въ 1864 г., х. Димитра въ Букурещъ при Раковски, то испроводихъ и шурейятъ си Стояна. Раковски имъ рѣкалъ: »Ако можете да убиете въ Тѣрново владиката, то ще да направите голѣмо добро на народътъ си.« Сѣставила са четица отъ дванайсетъ души. Стоянъ (шурейятъ ми) билъ избранъ за войвода, а х. Димитаръ за байрактаринъ. Сѣбрале са въ Гюргево. Раковски ги рекомандувалъ на своите приятели и облѣгчилъ тѣхното преминувание. И така, изъ Свищовъ дошѣлъ единъ кайкъ, земалъ ги и закаралъ ги дѣто трѣба. Въ Свищовъ тие стоѣле скрити 24 часа; а послѣ са упѣтили камъ Тѣрново. Изъ пѣтьтъ х. Димитаръ и Стоянъ (шурейятъ ми) са поскарале. Между х. Димитра и Стояна биваха несѣгласия и тогава, когато тие ходѣха съ мене. Единъ день Стоянъ поизостаналъ назадъ. Момчетата рѣкле на х. Димитра: »Нѣма войвода.« — »Да е вѣрвѣлъ съ назе и да не е изоставалъ. Азъ му не сѣмъ кривъ,« рѣкалъ х. Ди-